

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοϊκώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΟΜΕ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιον διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 16

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὅσο γιὰ τὰ δυὸ παιδιά, ἡ πιστολιά τὰ τρώμαξε. Ζήρωσαν σὲ μιὰ γωνιά καὶ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ τρέμοντας.

Ὁ Ἑρρίκος, μὲ τὴ στολὴ ξεσηκωμένη, σὺν ἀλευρωμένον ἀπ' τὴ σκόνῃ καὶ τὰ ἀσδέστια, εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν τρύπα.

—Μὴ φοβάστε, παιδιά μου, εἶπε. Εἰναιτε καί!

Γύρισε στὸ μαῦρο καὶ τοῦ εἶπε ἀραδικά:

—Πέταξε τὸ σπαθί σου!

Ὁ ἄλλος ἔτριξε τὰ δόντια, μὰ δὲν ὑπάκουσε.

—Ἄ, ἔτσι, κακοῦργε; Θές νὰ λογαριαστοῦμε;

Μὲ ἀπίστευτη ψυχραιμία γέμισε τὸ πιστόλι καὶ τοῦ εἶπε, ἀραδικὰ πάντα:

—Σοῦ τρυπῶ τὸ κεφάλι, δολοφόνε τῶν παιδιῶν, καὶ σὲ σκοτώνω σὺν παρὰ σκύλῳ, ἂν δὲν παραδοθῇ!

Ὁ Μουσουλμάνος, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔβαλε τὰ δυνάτα του, κατέρρωσε νὰ σταθῇ στὰ γόνατα κι' ἔστειλε μιὰ μεγάλη σπαθιά πρὸς τὸν Ἑρρίκο. Παρὰ τὴ γὰρ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι.

Μιὰ πιστολιά τοῦ εἶχε ἀπαντήσει. Ὁ μαῦρος σωριάστηκε, γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ φορά, μὲ μιὰ σφαῖρα φυτεμένη στὸ μέτωπο.

Ὁ Ἑρρίκος γύρισε ἀμέσως στὰ παιδιά.

—Κακόμοιρα παιδιά, σωθήκατε... Δοξάζετε τὸ Θεό!

Τὸ κοριτσάκι, σέρνοντας πάντα τὸν ἀδερφό της καταφοδισμένο, ἔτρεξε στὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοῦσφιξε τὰ χέρια νευρικά.

—Ἀχ, Θεέ μου! στέναξε. Ὁ πατέρας μας, κύριε, ὁ δυστυχισμένος πατέρας μας!

—Πατέρας σας ἦταν! εἶπε ὁ Ἑρρίκος ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ σκοτωμένο.

—Ναί, κύριε, πατέρας μας!

Καὶ τὸ κοριτσάκι ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀκράτητο.

Ἐκαμ' ἐντύπωση στὸν Ἑρρίκο πού τὸ ἀγοράκι δὲν ἔκλαιγε.

Τὰ μεγάλα του καστανὰ μάτια δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ σωτήρα τους.

Φαινόταν σὰ νὰ ὀνειρευόταν ξύπνιο. Μὰ κάθε τόσο ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνασέκωνε τὸ στήθος του καὶ σούφρωνε τὰ παιδιακά χεῖλη του.

Ὁ Ἑρρίκος πλησίασε τὸ μαῦρο, τὸν τράβηξε στὴ γωνιά, τοῦ θύγαλε τὸ μπουρνούζι του καὶ σκέπασε μ' αὐτὸ τὸ ἄτυχο θῦμα του.

Μὲς στὴ σιωπὴ αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ἔρχόταν δυνατὸς ὁ θόρυβος τῆς μάχης πού ἔξω δὲν εἶχε πάψει. Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ κορίτσι.

—Παῖδί μου, εἶπε, δὲ σοῦ ζητῶ ἀκόμη νὰ μοῦ διηγηθῇς τὴν περιπέτειά σας. Θὰ μοῦ

τὰ πῆς ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας.

Ἡ μεγάλη ξύλινη πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλεισμένη. Ἐψάξε τὸ μαῦρο καὶ βρῆκε ἕνα κλειδί πού ἔπιανε.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε.

Πέρασε ἀπὸ μερικὰ ἄλλα δωμάτια κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο «πατιό», ἀνασκαμμένο ἀπὸ σφαῖρες κι' ὀδίδες, καὶ βρέθηκε στοὺς δρόμους, ὅπου ἡ μάχη ἦταν

ἀκόμη ἀναμμένη. Εὐτυχῶς σὲ κεῖνο τὸ σημεῖο ἦταν ἡσυχία.

Τὸ μάτι του πῆρε ἕνα δεκανέα πού ἡ ἀνδρεία του τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωση τὴν ὥρα τῆς ἐφόδου.

—Δεκανέα! φώναξε. Πάρε τέσσερες στρατιῶτες κι' ἔλα μαζί μου.

—Ἐταίμος, ὑπολοχαγέ μου! ἀπάντησε ὁ νεαρὸς δεκανέας ἐκτελῶντας τὴ διαταγή.

—Ἀκολούθησέ με!

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Ἑρρίκος παράδωσε στὸ δεκανέα τὸ κοριτσάκι καὶ τὸν ἀδερφό της.

—Θὰ συνοδεύσης τὰ παιδιά ὡς τὸ στρατηγεῖο. Θὰ τὰ βάλῃς στὴ σκηνή μου. Θὰ ζητήσης τὸν ἱπποκόμο μου καὶ θὰ τοῦ τὰ παραδώσης. Ὑστερα θὰ πᾶς πάλι στὸ λόχο σου.

—Μάλιστα, ὑπολοχαγέ μου!

Ἡ μικρὴ τοῦ φιλοῦσε τὰ

«Ὁ μικρὸς καίμεταν ἀπάνω σ' ἕνα θόρακα κατσίκας...» (Σελ. 122, στ. α')

χέρια. —Εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ ἔλεγε, εὐχαριστῶ. Μὰ τὸν πατέρα μας ἔδω θὰ τὸν ἀφήσουν;

—Ὁχι παῖδί μου, μὴ σὲ νοιάζει. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ἔλα.

Μέσ' ἀπ' τὰ δάκρυα, τὰ ἀθώα μάτια τῶν παιδιῶν τὸν κοίταζαν μὲ τέτοια ἐκφραση εὐγνωμοσύνης, ὥστε ὁ Ἑρρίκος συγκινηθῆκε.

—Ἐμπρός! εἶπε θέλοντας νὰ κατα-

πνίξη τη συγκίνησή του. Τρέξετε να φύγετε από τις σφαίρες! Καλή αντίμωση!

Παρακολούθησε τα παιδιά ως που έστριψαν στην καμπή του δρόμου, γύρισε στο μισογκρεμισμένο κτίριο, κλείδωσε το δωμάτιο όπου είχε γίνει η μικρή αυτή τραγωδία και ξεκίνησε προς το μέρος όπου ακουγόταν η μάχη.

Τη στιγμή ακριβώς που έφτασε, μια έκρηξη είχε σκοτώσει κάμποσους στρατιώτες κι' έναν ταγματάρχη, και παρά λίγο να τυφλώσει το Λαμοριέρ, που του έκαψε σχεδόν τα βλέφαρα.

Ο συνταγματάρχης Κόμπ, που διοικούσε το 47ο πεζικό, χτυπήθηκε την ίδια στιγμή από δυο σφαίρες. Μια στο λαιμό και μια καταμεσής στο στήθος.

Διηγούνται ότι προχώρησε τρικλιζοντας, μ' ένα βήμα τρεμουλιαστό κι' άψυχο, κι' έφθασε στο ρήγμα του τείχους. Εκεί τον είδαν ο στρατηγός Βαλέ και ο Νεμούρ. Μόλις αντίκρυσαν τη νεκρική χλωμάδα του προσώπου του και δυο γραμμές από αιμα ν' αλλακώνουν το στήθος του, κατάλαβαν τι συνέβαινε.

—Κύριοι, είπε ο Κόμπ, είμαι πληγμένος θανάσιμα. Μά πεθαίνω μέσα στην Κοστάντη κι' είμαι ευτυχής γιατί έγινε δική μας...

Και σχεδόν αμέσως το σώμα του διπλώθηκε στα δυο κι' ο γενναίος συνταγματάρχης έπεσε άψυχος.

Πολλοί άλλοι γενναίοι έπεσαν στο διάστημα της τρομερά φονικής αυτής ημέρας. Τέλος, ύστερα από τριώρη πρωτοφανή μάχη, η πόλη παραδόθηκε. Η παλιά πρωτεύουσα του Γουγούρθα, το απρόσιτο ίσχυε τότε καταφύγιο των μπεηδών, ήταν πια στην κατοχή των Γάλλων.

Όταν ο Έρρίκος γύρισε στην σκηνή του, βρήκε και τα δυο παιδιά που είχε σώσει. Η μικρή ήταν λεπτή και ξανθή, με δυο γλυκύτερα γαλιανά μάτια. Το κανονικό πρόσωπό της ήταν ευγενικό και συμπαθητικό.

Ο αδελφός της ήταν ένα παιδάκι γερό και καλοδεμένο. Καστάνο, με κατσαρά μαλλιά, μ' έξυπνη φυσιογνωμία, ήταν ήλιοφλημένο απ' τον ήλιο της Αφρικής. Την ώρα που μπήκε στη σκηνή ο Καρδινιάκ, ο μικρός κοιμόταν πάνω σ' ένα δέρμα κατσίκας, που ήταν στρωμένο καταγής. Μέσα στον ύπνο του είχε μικρούς νευρικούς νταγκμούς, αποτέλεσμα της μεγάλης ταραχής που προξένησαν στην παιδική καρδιά του όσα πρό όλγιοι είχε ιδεί.

Η αδελφή του καθόταν δίπλα του, σ' ένα σκαμνί έκστρατείας. Ακουμπώντας το μάγουλο στο χέρι, έκλαιγε σιγά-σιγά.

—Λοιπόν, μικρή μου, πώς πάει η διά-

θεση; βώτησε ο Έρρίκος με γλυκειά φωνή.

Το κοριτσάκι τινάχτηκε ξαφνισμένο. Αναγνωρίζοντας όμως τον ύπολοχαγό, σηκώθηκε, τούπιασε τα χέρια κι' άκουμπησε πάνω τους το μέτωπό του που έκαιγε. Τόπιασαν πάλι οι λυγμοί.

—Κύριε αξιωματικέ!.. ψιθύριζε. Πώς να σας ευχαριστήσω! Τι γενναίος και τι καλός που είστε! Πώς να σας ευχαριστήσω!

—Υστερα, σιγότερα:

—Κι' ο πατέρας μας;

—Έκαμα ε,τι έπρεπε, φτωχό μου κορίτσι. Μείνε ήσυχη.

—Έβαλε τη μικρή να καθήσει πάλι, κάθισε κι' αυτός σ' ένα κάσσο από γαλέττες και της είπε:

—Μην κλαίς, μικρή μου. Έλα, διηγώσου μου πώς βρεθήκατε αιχμάλωτοι στην Κοστάντη. Μίλησε άφοβα! Εξείρες καλά ότι είμαι φίλος σας...

—Ω ναι, το ξέρω!

Κι' άρχισε τη θλιβερή διήγησή της. Τήν έλεγαν Λούση Μπερτινύ και τον αδελφό της Πέτρο. Ο πατέρας τους είχε άμπέλια στα περίχωρα του Ντιζόν, και ζούσε απ' τη μικρή του περιουσία, με τα παιδιά του και τη μητέρα τους που πέθανε, μόλις έφθασαν στην Άλγερία, από πυρετούς.

Ήταν οικογένεια ευτυχισμένη, ευπορή, με υπόληψη. Η ανατροφή της Λούσης είχε γίνει πολύ άνετα. Είχε άρκετη μόρφωση και θα εξακολουθούσε ακόμη τα μαθήματά της, αν η Τύχη δε γύριζε απότομα τον τροχό της.

Ο πατέρας τους είχε τοποθετήσει ελα τα χρήματά του στην επιχείρηση ενός θελού, που έκανε χονδρικό εμπόριο κρασιών στον Ντιζόν.

Μια μέρα, η δυστυχία χτύπησε την πόρτα της καλής οικογένειας: ο θελός του Ντιζόν είχε χρεωκοπήσει! Έπαιξε στο χρηματιστήριο, στην αρχή κέρδισε όπως γίνεται συχνά, ύστερα έχασε, έχανε δλοένα, ως που βρέθηκε σ' εθέση να μη μπορεί να κάμει πληρωμές.

Η καταστροφή του του σάλεψε το λογικό και σ' λίγο τον έβαλαν στο φρενοκομείο.

Μά ο πατέρας τους θέλησε να διατηρήσει τίμιο τ' όνομά του. Για να πληρώσει τα χρέη της συντροφιάς, πούλησε τ' άμπέλια του.

Άρχισε τότε η κατάκτηση της Αλγερίας. Ο Μπερτινύ μάζεψε τα μικρά κεφάλαια που τούμεναν μετά την εξόφληση των χρεών και πήρε μια ξαφνική απόφαση.

—Πάμε κει-κάτω! είπε. Θα δουλέψουμε και θα ξαναδουρέμε την ευτυχία!

Ήρθαν στην Αφρική, όπου σ' λίγες μέρες έχασαν τη μητέρα τους. Οι δουλειές πήγαιναν όπωςδήποτε καλά. Δυστυχώς όμως ο πόλεμος εξακολου-

θούσε. Σ' εια νυχτερινή επιδρομή, Άραβες κατέστρεψαν τα κτήματα, έκαψαν το σπίτι και πήραν άλύπητα τα πατέρα με τα δυο παιδιά αιχμάλωτους στην Κοστάντη.

Εκεί ο διοικητής, νομίζοντας το Γάλλο περισσότερο πλούσιο απ' ε,τι ήταν πραγματικά, του ζήτησε υπέρογκο λύτρα.

Ο Μπερτινύ έγραψε τότε στο Γάλλο γενικό διοικητή. Μά έφθασε άραγε τ' έγγραμμά του;

Τρεις μήνες έμειναν αιχμάλωτοι οι στρατιώτες των Γενιτσάρων, ως τη ημέρα που έγινε η επίθεση.

Τα παρακάτω είναι γνωστά...

Η θλιβερή αυτή διήγηση έφεραν άναστάτωση στην ψυχή του ύπολοχαγού.

Το γλυκό και λυπημένο προσωπάκι της μικρής, η παιδιάτικη φωνή της, και πρό πάντων η σκέψη ότι τα δυο αυτά παιδάκια γνώρισαν τόσες πίκρες, τόσες στενοχωρίες κι' έμειναν όρφανι κι' έρημα στον κόσμο, σ' ηλικία που άλλα παιδιά ζούν άμέριμνα και χαρούμενα μέσα στα μητρικά χάδια, τον πλημμυρούσε την ψυχή από λύπη και συγκίνηση.

Έρρημα στον κόσμο!

Πόση πικρία ένοιωσε μπρός σ' εια τέτοια άδικία της Μούρας! Κι' άθελά θυμήθηκε τον πατέρα του, που ήξερε την γεμάτη περιπέτειες ζωή του, μ' όλες της τις λεπτομέρειες.

Τον έδλεπε μικρόν, άπροστάτευτο, πεταμένο στους πέντε δρόμους, να γυρίζει στο μεγάλο Παρίσι, όπου είχε ανάψει η Έπανάσταση.

Συλλογιζόταν τον ώραίο κι' ευγενικό συνταγματάρχη Βερναρδιέ, που όχι μόνο έσωσε το παιδί εκείνο απ' τους δρόμους, μά και του καλλιέργησε τη ψυχή και τον έκαμε άνθρωπο αξιο για κάθε έκτίμηση.

Θυμήθηκε ακόμα τη γιαγιά του Κατερίνα, που τόσο προστάτευσε το μικρό τυμπανιστή... (1) —Υστερα η γλυκειά μορφή της μητέρας του τούφερ' ένα δάκρυ, που ο ύπολοχαγός δε σκέφθηκε να το συγκρατήσει.

—Κλαίτε, κύριε; Σας λύπησα λοιπόν;

Σκούπησε άμέσως το μάγουλό του.

—Όχι, παιδί μου, κάθε άλλο!.. Μάλιστα η ιστορία σου μου φέρνει χιλίες άναμνήσεις και δοκιμάζω μια γλυκειά συγκίνηση, μια συγκίνηση εύλογη μνήμη!..

Σηκώθηκε ξαφνικά, πήρε το χέρι της μικρής και της είπε:

—Μικρή μου Λούση, από σήμερα δε θάσαι μόνη στον κόσμο!.. Είμ' εγώ για σ' ε!

(Ακολουθεί)

(1) Ο «Μικρός Έθελοντής», Διάπλασις του 1921.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τον βρήκα, κατά το διάστημα μιας έκδρομής, μέσ' στην πλατεία της Παλιάς Κορίνθου. Ήτανε μόνος, κοντά στη βρύση, σκυφτός, μαζεμμένος και σιωπηλός. Γύρω του, στα δυο-τρία καπληιά του χωριού, οι χωριάτες, καθισμένοι στον ήλιο, έπιναν, φιλονεικούσαν, σιγομιλούσαν, άναδιπλώνουνταν. Οι χωριάτισσες, άντρες, στα σπίνια με τα πεζούλια, με τα χιμηλά χαγιάτια και τα κατώγια που χρησίμευαν γι' άποθήκες και στάδλοι μαζί, πηγαινοερχόνταν και φωνάζαν φαιδρά ή στριγγά, κατά τη διάθεσή της ή κάθε μία. Μονάχα ο γαΐδαρος, —δεν ήτανε ούτε γαΐδαρος σωστός, ήτανε ένας τόσος δα γαΐδαράκος, κοντός, άχαμνός, φοβισμένος, με άνασηκωμένη την τρίχα μισή πιθαμή—μονάχα αυτός στεκότανε άτάραχος κι' υπομονετικός, σάν ένας μακρινός άπόγονος του Μίδα εκείνου της Φρυγίας, σ' εια ξεπεσμένη, ταπεινωμένη μεγαλειότητα γεμάτη έγκάρτερηση, αξιοπρέπεια και περισιλλογή.

Γύρω του η ζωή άκολουθούσε τον ίδιο μονότονο, καθημερινό της ρυθμό. Η γέριχη λεύκα που τον ήσκιωνε, κινούσε σιγαλά τα κλαριά και τα φύλλα της' το νερό του νερού ξεδιπλωνόταν μέσ' από το στόμα της βρύσης και χτυπούσε το φαγωμένο μάρμαρο έλαφρά' οι κόττες γυρίζανε γύρω από μια παρατημένη σούστα, σκαλίζοντας το χώμα με προσοχή' οι γειτονιό άνασκήκωναν την πολύχρωμή τους ούρά και τίναζαν προς τα ύψη το κόκκινό τους, φλογισμένο λειρί' τα παιδιά του χωριού κυνηγιόνταν' οι χωριάτες φιλονεικούσαν, σιγομιλούσαν και κουτσοπίνανε στα καπηλειά' οι χωριάτισσες τριγύριζαν σάν τις μέλισσες που μπαινοβγαίνουν στην κυψέλη' ο ήλιος έχυνε το χρυσάφι του άπάνω σ' ες στέγες των σπιτιών, στην πλατεία, στους ανθρώπους και στα ζώα, που γύριζαν ζητώντας τροφή: μονάχα ο γαΐδαρος έμεινε στη σκιά, κάτω από τη γερασμένη λεύκα, κοντά στη βρύση με το ψύαρο νερό, σκυμμένος προς το χώμα, άκίνητος και σιωπηλός.

Όταν τον είδα για πρώτη φορά, μου φάνηκε νόστιμος: σάν ένας ευθυμικός, μικρόσωμος χωριάτης, με βριαά, μαλλιαρή κάπα, άξούριτος, με παπούτσια από τράγιο πεσί. Σιγά-σιγά, καθώς καθόμουνά άπέναντί του και τον κοιτούσα, είχα την εντύπωση πώς έδλεπα ένα κοινότατο, κουτό γαΐδαράκο. Άλλ' ήταν έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος μου και τον κοίταξα μέσ' στα μάτια, βαθιά, είχα την άίσθηση πώς

δεν έδλεπα ένα ζώο άπέναντί μου: υπήρχε τόση έγκάρτερηση, τόση περισιλλογή, τόση στοργή, τόση άπροσδιόριστη γλύκα μέσ' στα παράξενα, μεγάλα, υγρότατα εκείνα μάτια, ώστε και σήμερα ακόμα δεν τα ξεχνώ. Μέσα

στο βάθος τους νόμισα για μια στιγμή πώς άνοιγότανε κάποιον σκιερό μονοπάτι' μά οι σκιές ήταν τόσο πυκνές και πνιγρές, που δε μπόρεσα τίποτα να ιδώ.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Β'.

Συνέχεια του άλόγου

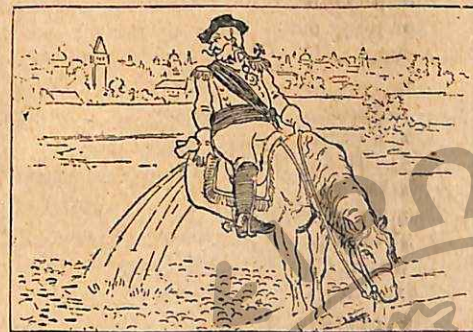
Ήμαστε λοιπόν στο Όχτισακώφ, μια περίφημη πόλη που δέκα φορές την πήραν οι Τούρκοι απ' τους Ρώσους κι' άλλες δέκα οι Ρώσοι απ' τους Τούρκους.

Την ημέρα εκείνη, έξω απ' την πόλη, οι Τούρκοι έφαγαν σ' αυτά κι' αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Η ιδέα τους ήταν να κλειστούν στην πόλη και να μείνουν εκεί. Μά δεν τους άφησαμε. Γιατί άμέσως τους πήραμε κυνήγι, εγώ με τους Ουσσάρους μου' μά τέτοιο κυνήγι, που τους κάναμε να βγούν από την πίσω πόρτα του Όχτισακώφ και να πάρουν τα βουνά.

Θα τους κυνηγούσα ακόμα τους παλιό-Τούρκους' κατάλαβα όμως πώς το άλογο μου διψούσε, γιατί, καθώς περνούσαμε την πλατεία, όπου μια βρύση έτρεχε μέσα σ' εια μεγάλη γούνα, είδα που κοντοσιάνηκε. Έστειλα λοιπόν τους Ουσσάρους μου μπροστά κι' εγώ έμεινα εκεί για να ποτίσω το άλογο μου.

Άρχισε να πίνη. Δεν είχε όμως ξεδιψασμούς! Έπινε, έπινε, έπινε κι' όλο ήθελε να πίνη. Τέτοια δίρα δεν την είχα ιδή ποτέ μου. «Μά που βάζει τόσο νερό αυτό το ζώο!» συλλογίστηκα. Και χωρίς να θέλω, γύρισα πίσω μου για να ιδώ μη συνέβαινε τίποτα.

Ναι, κάτι συνέβαινε. Και πολύ σπουδαίο μάλιστα: Το άλογο μου είχε μεγάλο δικίο να πίνη τόσο και να μη χορταίνει. Γιατί όσο έπινε, το έβγαζε, του χινό-

ταν την ίδια στιγμή από πίσω.—Μπ! πώς αυτό; Κοιτάζω καλύτερα και... τι να ιδώ; Το άλογο μου έλειπε όλο του το πισινό μέρος, απ' τα κοπούλια! Δεν είχε πια παρα τη ράχη του, το κεφάλι του και τα προσκινά του πόδια!

Θά πητε: Πώς λοιπόν σκεόταν, περπατούσε κι' έτρεχε με δυο μόνο πόδια; Έ, αυτό το χρωστούσε στον καβαλλάρο του. Όταν το άλογο έχει έναν καλό καβαλλάρο σάν και μένα, τρέχει τόσο καλά με δυο πόδια όσο και με τέσσερα. Εγώ μάλιστα λέω πώς και μ' ένα μόνο πόδι, θά μπορούσα να το διευθύνω.

Άλλά το κακό ήταν που έτσι κομμένο κι' άνοιχτό από πίσω, ούτε φαί ούτε νερό θά μπορούσε να κρατήσει μέσα του. Και πώς θά ζούσε το κακόμοιρο; Σκέφτηκα τότε πώς θάταν άμαρτία να χαθ' εια τέτοιο θανμάσιο άλογο. Και γύρισα πίσω, με την ελπίδα να βρω πουθενά το κομμάτι που έλειπε του άλόγου μου.

Στάθηκα τυχερός. Το βοήκα εθδύς εκεί απέξω από τη μεγάλη πόρτα του Όχτισακώφ, που πρό όλίγον την είχα περάσει τελευταίος με τους Ουσσάρους μου. Η πόρτα αυτή είχε ένα σιδερένιο καταπέτασμα, πολύ βαρύ, και κορτερό από κάτω, που τούριχναν με μηχανισμό από τα τείχη. Φαίνεται λοιπόν πώς ίσια ίσια τη στιγμή που περνούσα, οι Τούρκοι το έριξαν κι' αυτό το καταπέτασμα που έπεσε σ' εια σπαθί, βρήκε το άλογο μου στα κοπούλια και το χώρισε στα δυο.

Για καλή μου τύχη, βρέθηκε κει κι' ο χειρουργός του στρατού μας, που πήρε άμέσως εκείνο το κομμάτι και, καθώς ήταν ακόμα ζεστό, το κόλλησε, τούρανε στο άλογο κι' έτσι τόκανε πάλι δλάκερο τετράποδο. Σ' ειας τρεις ημέρες που μέναμε στο Όχτισακώφ, έγινε καλά στην εντέλεια. Έτρωγε, έπινε, ζούσε. Και μπόρεσα να εξακολουθήσω μαζί του τα πολεμικά μου άντραγαθήματα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

*Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ περιπλανώμενος θάλασσο πηγε στη μακρινή πατρίδα της **Νεφέλης** κι' άνάμεσα στάλλα, τή διάφορα κι' άνακατωμένα, — φάρμακες, κομψοδέξια, — ματα, — έως κι' επιθεωρήσεις, — έδήλωσε πως θά παίζη καί τή «Φωτεινή Σάντρη». Η φίλη μας, πού είχε διαβάσει αυτό τή δρ άμα καί τής άρεσε, χάρηκε πού θά τή δόλεπε γιά πρώτη φορά ζωντανέμένο καί στή σκηνή. Καί βέβαια! άλλο νά διαβάξης ένα θεατρικό έργο, κι' άλλο νά τή βλέπης στό θέατρο! έπως άλλο νά ντεσιφράρης μέ τή νοή σου, όταν ξέρης μουσική, ένα μουσικό κομμάτι, κι' άλλο νά τή παίζης στό πιάνο ή νά τή άκούς άπό όρχήστρα... Πήγε λοιπόν άπ' τούς πρώτους, κείνο τή βράδυ, στό θέατρο. «Αλλά έφυγε φοδερά άπογοητευμένη! Γιατί, καθώς μου γράφει, κάθε άλλο είδε παρά έκείνο πού περιέμενε, έκείνο πού φανταζόταν.

Καί πρώτα-πρώτα δέν υπήρχε σκηνογραφία. Κανένα τοπίο τού Κόκκινου Βράχου, τίποτ' άπό κείνα πού είναι σημειωμένα στό βιβλίο. Έπειτα οι περισσότεροι ήθοιοι δέν έπαίζαν καθόλου καλά. Ψυχρή ή κυρία Σάντρη, μονότονος ό «Άγγελος, κι' ή Φωτεινή κάθε άλλο παρά στό ύψος τού ρόλου της. Έτσι όχι μόνο ή φίλη μας δέν είχε καμιά συγκίνηση άπό ένα έργο πού τόσο τή συγκίνησε στό διάβασμα, αλλά καί τή κοινό, τή άνδρα άπό έργα, άπό συγγραφείς κι' άπό βιβλία, τή κοινό πού στό θέατρο κρίνει ότι βλέπει. Έ, λοιπόν καί τή κοινό, άντι νά κλαίη, γελοῦσε στίς πιό τραγικές στιγμές. Μά άλλους λόγους, ήταν μι άθλια βουτυρία... άποτυχία. Τό έργο πού χάλασε κόσμος στας «Αθήνας» κι' έπου άλλο τή έπαίξε ή Κυδελή, στήν πατρίδα τής Νεφέλης, κείνο τή βράδυ, κρουρηγήθηκε, κουρελιάστηκε, άπέτυχε καί, έκτός άπό κείνους πού τή ήξεραν, πού τή είχαν διαβάσει ή τή είχαν ίδῃ άπό τήν Κυδελή, οι άλλοι θεατές θάφυγαν μέ τήν άπορία πως στάθηκε καί πως πέρασε στό Έλληνικό Δραματολόγιο ένα τέτοιο εξάμβλωμα, πού είχαν κιόλα τήν άνάδεια νά τή λένε στό πρόγραμμα «άπέροχο δρ άμα καί συγκινητικώτατο!»

Έ, δέν είναι ή πρώτη φορά πού

συμβαίνει αυτό τή έργο μου ή άλλου δυστυχισμένου συγγραφέα. Οι κουτσοθάσοι αυτοί πού γυρίζουν άπό πόλη σέ πόλη, στήν Έλλάδα καί στό Έξωτερικό, τή παίρνουν, όταν είναι τυπωμένα, χωρίς νά γυρέψουν τήν άδεια, τή παίζουν βιαστικά, άμελέτητα, χωρίς τή κατάλληλη σκηνηκά καί χωρίς τόν κατάλληλο γιά κάθε ρόλο ήθοιοί, τή περιόδουν πολλές φορές, τή κουτσουρεύουν, — γιατί δέν προφταίνουν νά τή μάθουν δάκτερα, — κι' έτσι τή παρυσιάζουν άγνώριστα, τή καταστρέφουν. Θά πητε καί πως τούς τή επιτρέπουμε οι συγγραφείς; πως τούς τή επιτρέπει ό νόμος περί Πνευματικής Ίδιοκτησίας; Άληθινά, υπάρχει ένας νόμος πού τούς τή άπαγορεύει άυστηρά. Καί μέτς, άν ήθέλαμε, μπορούσαμε νά τήν επικαλεστούμε καί νά καταδιώξουμε τούς θεατρώνες πού κάνουν αυτή τήν τόσο βλαβερή γιά μās άυθαρεσία. Νομίζετε όμως πως θάταν εύκολο; Οι θεατρώνες αυτοί είναι τόσο πολλοί, καί πάνε τόσο μακριά γιά νά σκοτώσουν ένα έργο μας, ώστε πολλές φορές δέν τή παίρνουμε είδηση. Τό μαθαίνουμε κατ' άρχήν, άπό ένα γράμμα ή άπό ένα πρόγραμμα πού μās στέλνει άπό κείνους κάποιος φίλος, όταν είναι πι άργά. Η καί δέν τή μαθαίνουμε ποτέ. Έπειτα, έχουμε μέτς καιρό νά ξετρυπώνουμε καί νά κυνηγάμε τάναρλήμνητα αυτά μπουλούκια καί τς άναρίθμητες παραδόσεις τού νόμου πού κάνουν, σ' όλα τή μέρη τής γής; Άφού κάποτε φτάνουν καί στήν Αυστραλία!... Άμ τότε έπρεπε νάφήσουμε κάθε άλλη δουλειά, γιά νά τρέχουμε καθεμέρα στό δικαστήρια ή νά γράφουμε σέ προέξουσους καί σέ άστυνόμους!

Προτιμούμε λοιπόν νάφινουμε έλεύθερους αυτούς τούς θεατρώνες νά παρνομούν. Αυτό όμως πρέπει νά τή ξέρετε, όσοι πηγαίνετε στό θέατρο. Κι' όταν ενδιαφέρεστε γιά ένα συγγραφέα, όταν έχετε διαβάσει ένα έργο του καί σας άρεσε, ή όταν άκούσατε νά επαινούν ένα άλλο του, μὴν περιμένετε πως θά πάρετε μιάν ιδέα, άν πάτε νά τή ίδῃτε παιγμένο άπό ένα περιπλανώμενο κουτσοθάσο! Θά τή ίδῃτε σπαραχμένο, κρουρηγμένο καί θά φύγετε μέ τήν άπογοήτευση πού είχε κι' ή φίλη μας Νεφέλη. Γι' αυτό σας λέω: μὴν πηγαίνετε σέ τέτοιες παραστάσεις. Χάνετε τή λεπτά σας, τόν ύπνο σας καί... τήν ιδέα.

Άλλο είναι βέβαια όταν περιοδεύει ή Κυδελή, ή ή Μαρίκα Κοτοπούλη, ή ό Πλέσσας, ή ό Βεάκης, καί βλέπετε στό πρόγραμμα πως θά παίζον «Φωτεινή Σάντρη», «Στέλλα Βιολάντη», «Φίδρο τού Δεδάντη» ή «Ανδρώπινο». Ά, τότε μάλιστα! Άν ενδιαφέρεστε γι' αυτά, νά πάτε, παιδιά μου, νά πάτε

μέ κάθε θυσία. Γιατί θά τή ίδῃτε άπό τούς ήθοιοίς πού τή έδημιούργησαν θά τή ίδῃτε έπως είναι γραμμένα, θά τή ίδῃτε ζωντανέμένα, έπως τή φανταστήκατε όταν τή διαβάσατε καί καλύτερα. Ούτε τή κοινό γύρο σας, τή άνδρα, μέτς, ούτε θά φύγη κλαίγοντας... μέτς τή λεπτά του. Γενικά σας συσταίνω μὴν πηγαίνετε στό θέατρο νά τή ίδῃτε έλληνικό έργο, άν δέν ξέρετε ότι τή παίζη ό πρωταγωνιστής ή ή πρωταγωνίστρια πού τή έπαίξε καί στό «Αθήνας».

Πρέπει νά προσθέσω, γιά νά ξέρετε, ότι τή ίδιο σχεδόν κακοπαθάνουν τή έργα μας κι' όταν τή παίζουν έρασιτέχνες. Όχι όμως πάντα. Γιατί βρίσκονται κάποτε κι' έρασιτέχνες καί λολ ήθοιοι. Έπειτα οι έρασιτέχνες μπορεί νά μὴ δημιουργούν, νά μὴ ζωντανεύουν τή έργο: τή μαθαίνουν όμως καλά. Κι' άν όχι τίποτ' άλλο, τούλάχιστο τή άκούς έπως είναι γραμμένο. Αυτά είχα νά πω σ' όσους πηγαίνουν στό θέατρο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Φτωχούλα: Γιατί νά τήν πῃ έτσι; Δέν ήταν δά καμιά ζητιάννα, δέν πηγαινε νά γυρέψη έλεημοσύνη. Τή άγαπούσαν καί τήν προσκάλεσαν. Γι' αυτό μόνο πῃ γαινε. Τι, έπειδή ήταν ξυπόλυτη καί ξεσκουφωτη, τή παιδής έδωσα τή άσχημο έκείνο όνομα. Μπῃκε λυπημένη. Μά κι' ή κυρία Λάντη δυσχεστήθηκε γιά τή λέξη τή γιοῦ της.

— Πάτροκλε, τού είπε, δός τή χέ σου στήν Άνθούλα καί φέρε μου τή έδω. Η μικρούλ' αυτή είναι καλή φρόνιμη καί φιλεργη. Μακάρι νάχε καί σ' αυτά τή τρία προτερήματα.

Ο Πάτροκλος έγεινε κατακόκκινος φοδότην όμως τή μητέρα του κι' έπιασ τήν Άνθούλα άπ' τή χέρι, θέλοντας καί μὴ. Η κυρία Λάντη φίλησε τότε τήν άγαπημένη της μικρή καί τή ρώτησε γιά τόν πατέρα της.

— Θάρχόταν κι' ό πατέρας μου κυρία, άν δέν ήταν καθημερινή κι' ο καθημερινός είναι μέρες δουλειάς γιά τούς φτωχούς. Άλλά ήρθα έγώ νά σ' εύχαριστήσω γιά τή μεγάλο καλό πού μās κάνατε. Γιατί καταλάβαμε πού σεις πληρώσατε τόν κύρ-Θάνο, γιά νά μὴ μās βγάλη άπ' τή σπῃτι.

— Ναί, Άνθούλα, έγώ τόν έπληρώσα, γιατί είσαι καλό κορίτσι. Οι άλλοι πρέπει νάναμείδωνται. Ρώτησα γιά σένα κι' έμαθα πως αξίζεις τήν προ

στασία μου. Έλα μαζί μου, κόρη μου.

Κι' ή κυρία Λάντη πήρε μαζί της τήν Άνθούλα στό άπάνω πάτωμα, σέ μι ά μεγάλη κάμαρα, πού είχε γύρω γύρω άρμάρια γιά τ' άσπρόρουχα. Δύο γυναίκες ήταν εκεί, πολύ καλοντυμένες. Η μι ά έρραδε, ή άλλη σιδέρωσε μι φούστα άπό άσπρη μουσελίνα.

— Άργυρώ, είπε ή κυρία Λάντη, δοκίμασε τή φορέματα τής μικρής.

Ποιά φορέματα; συλλογίστηκε ή Άνθούλα. Θά τήν έγδυναν τώρα καί θάδλεπαν τή παλιό της μεσοφόρι καί τή παλιό της πουκάμισο, τή καταμπαλωμένα; Γιατί τρία μόνο πουκάμισα είχε όλα, όλα καί δέν ήξερε νά ράδη γιά νά φέρη στό σώμα της καί τή ξένη πού της είχε άφήσει ή μακαρίτισσα ή μητέρα της. Άς είναι όμως τή πουκαμισάκι της, παλιό καί μπαλωμένο, ήταν τούλάχιστο καθαρό: ή Άνθούλα τή είχε πλύνει στό ποτάμι.

Επιτέλους τήν έγδυσαν! Κι' ή Άργυρώ τής έφόρεσε ένα μεσοφόρι, κάλτσες, — ναί, κάλτσες μπαμπακερές γαλάζιες! — παπούτσια, μι φούστα καί μι άσπρη τραχηλιά.

Ά, τί όμορφη πού ήταν ή φουστῖτσα έκείνη! Άπό μαύρο περκαλί, είχε καί γαλάζιες ρίγες. Γαλάζια τετράγωνα είχε κι' ή μαύρη ποδιά πού της φόρεσαν άπό πάνω. Τι ώραία πού τής πῃ γαιναν δλ' αυτά! Τρέλλα!...

— Άργυρώ, είπε ή κυρία Λάντη, έξπλεξε τή μαλλιά τής μικρής: θά είναι πολύ όμορφα.

Η υπηρέτρια δέν έφάνηκε πολύ πρόθυμη νά έκτελέση αυτή τή διαταγή: έσκυψε μάλιστα στό αυτί της κυρίας καί κάτι τής ψιθύρισε...

Η Άνθούλα κατάλαβε τότε καί φώναξε μέ άξιοπρέπεια:

— Όχι, κυρία, δέν έχω τέτοιο πράγμα! Χτενίζομαι ταχτικά τώρα, τή κεφαλή μου είναι καθαρό!

— Επρόσθαλες τή κορίτσι μέ τήν ύποψία σου! είπε στήν Άργυρώ ή κυρία Λάντη.

Καί μόνη της, μέ τή δάκτυλά της τή καταφορτωμένα μέ διαμάντια, έξπλεξε τή μαλλιά τής Άνθούλας.

— Ά, τί όμορφη πού είναι! φώναξε ύστερα, κοιτάζοντας μέ θαυμασμό τή μικρή. Μά τή ξανθά της μαλλιά καί μέ τή μαύρα της μάτια!... Μά κάθε μητέρα θά τή θεωρούσε καμάρι της νάχη τέτοιο κοριτσάκι!

Οι γυναίκες άρχισαν τώρα νά επαινούν κι' αυτές πολύ τήν Άνθούλα, νά τή λένε όμορφη, χαριτωμένη, κουκλίτσα κι' ένα σωρό άλλα, καί τή περισότερο βέβαια γιά νά εύχαριστήσουν τήν κυρία τους, πού τήν έδλεπαν τόσο ένθουσιασμένη μέ τή μικρή.

— Κόρη μου, τής είπε ύστερα αυτή, πάρε κι' αυτό τή δεματάκι: έχει μέσα λίγα άσπρόρουχα γιά σένα: καί νάρχεσαι κάθε όκτώ νά μέ βλέπης, άκούς; μὴν τή ξεχάσης.

— Ό, όχι, κυρία, δέν θά τή ξεχάσω!

Κι' ή Άνθούλα, πνιγμένη άπό χαρά, άπό συγκίνηση, πήρε τή χέρι της κυρίας Λάντη καί τής τή φίλησε θερμά.

Έπειτα κατέθηκε στήν κουζίνα, όπου, κατ' άδιαταγή της κυρίας, τής έδωσαν νά φάη.

Έκεί πού ή μικρή έτρωγε, νά σου μπαίνει κι' ό Πάτροκλος.

Τήν κοίταξε μέ τόν ίδιο περιφρονητικό, ειρωνικό, άσχημο τρόπο, καί τής είπε:

— Δέν πιστεύω νά τρώς συχνά τόσο ώραία πράγματα, φτωχούλα;

— Όχι, τού άποκρίθηκε καί γι'

αυτό εύχαριστώ πολύ τήν κυρία. — «Καί γι' αυτό εύχαριστώ πολύ τήν κυρία», ξανάπε ό Πάτροκλος μιμούμενος περιπαιχτικά τή φωνή της Άνθούλας. Όσοό έσύ είσαι τυχερή. Μπήκες δώ-μέσα σά ζητιάννα καί βγαίνεις ντυμένη σαν κυρία.

Η μαγείρισσα κι' οι υπηρέτριες ξεκαρίστηκαν άπό τή γέλια.

Η Άνθούλα δέν μπορούσε νά φάη πιά. Διαμιάς της κόπηκε ή όρεξη. Μά τί τού είχε κάνει τού παιδιού έκείνου γιά νά τήν πειράξη μέ τόση σκληρότητα; Η μητέρα του ήταν τόσο καλή! Γι' αυτό ίσα-ίσα έπρεπε νάταν καλύτερος άπό τήλλα παιδιά. Άπεναντίας όμως ό Πάτροκλος ήταν κακός κι' έκανε τώρα νά λυπάται ένα κορίτσι, πού ποτέ βέβαια δέν τόν είχε βλάψει.

— Πως; έξακολούθησε νά τής λέη. Δέν τρώς πιά; Τήν έγέμισες, φαίνεται. Μά μὴ θαρρής πως θάχης πάντα αυτή τήν τύχη. Η μαμμά δέν θάναί πάντα έδω νά σέ ντύνη καί νά σέ μπουωνή!...

Η Άνθούλα σηκώθηκε. Ένωιωθε τή δάκρυα νά της άνεδαίνουν στό μάτια καί δέν ήθελε νά τήν ίδούν νά κλαίη. Χαιρέτησε όλους, καί τόν Πάτροκλο άκόμα, — γιατί ότι κι' άν της είχε κάνει, ήταν γιός της καλής έκείνης κυρίας πού της είχε δώσει τόσα πράγματα καί τή καλύτερο άπ' όλα, τήν είχε φιλήσει καί χαϊδέψει σαν κόρη της. Κι' έφυγε.

Βιαζόταν νά ξαναϊδῇ τή Γιάννη, νά τού πῃ τόν πόνο της, νά κλάψη άπάνω στόν ώμο του. Ένόμιζε πως μόνο έκείνος μπορούσε νά τήν παρηγορήσει. Κι' ό δρόμος της φάνηκε μακρύς, πολύ πιό μακρύς παρά όταν έπήγαινε... Γιατί είχε πάει μ' έλπίδα πού είναι σά χαρά, καί τώρα έγύριζε μέ λύπη, μέ πόνο. (*Ακολουθεί)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΜΑΡΙΚΑ Σ. ΠΙΖΑΝΗ (Άλκυονη) έν 'Ηλιουπόλει Αιγύπτου. Α' Βραβείον 1930ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνευματ. Άσκήσεων. — 2) ΣΟΦΙΣΤΑ. Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ (Έλεόθεο Πουλί) έν Σμύρνης. Α' Βραβείον 220ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος. — 3) ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ (Άφελής Κοτοπούλη) έν Λάρινα. Κύριον Α' Βραβείον, Κορυφαία τών Μονάδων, 220ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος. — 4) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ε. ΠΛΑΤΩΝ (Κάτω) έν 'Ηρακλείω Κρήτης. Α' Βραβείον 1990ου Διαγων. Λύσεων Πνευμ. Άσκήσ. — 5) Θ. ΑΡ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Βαρβαράς) έν 'Ηλιουπόλει Αιγύπτου. Α' Βραβ. 1930ου Διαγ. Λύσεων Πνευμ. Άσκήσ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΕΦ. Ε'. (Συνέχεια) εκ σελ. 118)

Ε'. — Μία Συλλογή παίρνει άνω-
τερη θέση στο Διαγωνισμό όλ-
μόν όταν περιέχει καλές, επιτυ-
χημένες Ασκήσεις πολλών και
διαφόρων ειδών, αλλά προπάντων
όταν δίνει όσο το δυνατόν περισσό-
τερα νέα, πρωτότυπα είδη (επι-
τυχημένα έννοείται). Οι συνθέ-
τες Ασκήσεων πρέπει να έχουν
και τούτο: Είδη με *είκοσι*, που
θα απαιτούσαν ζωγράφο, τοιγγο-
γράφο και έξοδα, δεν είναι δεκτά
μόνο με *σχήματα* που μπορούν
να γίνουν στο Τυπογραφείο,
σαν αυτά που δημοσιεύονται συ-
νήθως.

5'. — Η Συλλογή πρέπει να είναι
τακτικά και καθαρά γραμμένη σε
μεγάλο σχήματος τετράδιο, (που
το κάνει κανείς και μόνος του με
δύο-τρεις κόλλες κοινό άσπρο
χαρτί.) Στο εξώφυλλο του τετρα-
δίου μπαίνει η έπιγραφή: «Συλ-
λογή Πνευματικών Ασκήσεων για
τόν τάδε (αριθμόν) Διαγωνισμό».
Κι' άμέσως από κάτω από την
έπιγραφή: τόνομα του συνθέτη,
το ψευδώνυμό του αν έχη, ή ήλι-
κία του—άπαρτήση, —ή διαμονή
του κι' ή χρονολογία. Μέσα στο
τετράδιο, καθαμένα Ασκήση πρέ-
πει να έχει αριθμό της, (1, 2, 3
κτλ.) την έπιγραφή της (Δεί-
γματος, Αίνιγμα κτλ.) και διπλα-
τη λύση της. (Το καλύτερο μά-
λιστα είναι να τοκίζεται σε δύο
ή σελίδα του τετραδίου κι' από
το ένα μέρος να γράφονται οι
Ασκήσεις, κι' από το άλλο ο, αντί-
κρου, οι λύσεις τους.)

6'. — Στο τέλος της Συλλογής
πρέπει να είναι γραμμένη αυτή ή
Διαβεβαίωση: «Δίνο το λόγο της
Τιμής μου πως όλες οι Ασκήσεις
που υπάρχουν σ' αυτό το τετρα-
διο, είναι πρωτότυπες, δικές μου,
έκτος απ' τα Δημόδια Αίνιγματα
και τα Γαλλικά.» Κι' από κάτω
ή *υπογραφή* του συνθέτη ιδιό-
χειρη, με το ψευδώνυμό του πάλι
και με την ήλικία του.

7'. — Οι διαγωνιζόμενοι διαι-
ρούνται σε *τρεις τάξεις* κατά την
ήλικία τους: Στην *Ανώτερη* οι
από 16 χρονών κι' άνω, στη
Μεσαία οι από 12—15 χρονών, και
στη *Μικρή* οι από 11 χρονών και
κάτω. Όσοι δεν έχουν δηλώσει
στο τετράδιό τους ήλικία, πάνε
στην Ανώτερη Τάξη, ό,τι ήλικία
κι' αν έχουν.

8'. — Σε κάθε Τάξη, χωριστά,
δίνονται ά ό έξη Βραβεία, — ένα
Πρώτο, δύο Δεύτερα και τρία
Τρίτα, — «Επαινος κι' Εύφημος
Μνηία. Κι' οι βραβευμένοι έχουν
τις τιμές και τις άμοιβές που άνα-
φύονται πάρα κάτω (στο 5' Κε-
φάλαιο περί Βραβείων).

9'. — Καλύτερη Συλλογή θε-
ωρείται εκείνη που περιέχει τις
περισσότερες δημοσιεύσιμες αλλά
και τις περισσότερες *εκτάκτως*
ώρας, πρωτότυπες ή νέου είδους
Ασκήσεις. Κάθε Συλλογή βαθμο-
λογείται με δύο αριθμούς, ο

πρώτος φανερώνει πόσες δημοσι-
εύσιμες Ασκήσεις έχει, ο δεύτε-
ρος πόσες απ' αυτές είναι κι'
εκτάκτως ώρας, και το άθροι-
σμα των δύο αριθμών όρίζει τη
θέση του διαγωνιζόμενου. Όταν
δύο έχουν το ίδιο άθροισμα, προη-
γείται εκείνος που έχει το *δευ-
τερο αριθμό μεγαλύτερο*: π. χ.:
ένας που έχει όκτώ μόνο δημοσι-
εύσιμες Ασκήσεις άλλ' απ' αυτές
οι έξη είναι *εκτάκτως ώρας*
(8+6 = 14) έρχεται σε άνώτερη
θέση από έναν άλλο που έχει δέκα
δημοσιεύσιμες, αλλά μόνο τέσσε-
ρες απ' αυτές *εκτάκτως ώρας*
(10+4 = 14.) Εύσημα όμως (βλ.
πιο κάτω στο 5' Κεφάλαιο, περί
Εύσημων) παίρνουν κι' οι δυο τα
ίδια, γιατί σ' αυτόν τον Διαγωνι-
σμό δίνεται στον καθένα αριθμός
Εύσημων ίσως με το μισό άθροι-
σμα των δυο βαθμών του: 10+4,
7 Εύσημα: 10+3, 7 Εύσημα, 10+2
6 Εύσημα και καθεξής.

10'. — Κάθε φορά δημοσιεύεται
στο φύλλο ή Προκήρυξη του Δια-
γωνισμού προς σύνθεση Ασκή-
σεων κι' εκεί όρίζεται ως πότε
είναι δεκτές Συλλογές. Μετά τη
λήξη αυτής της προθεσμίας, *καθέ-
νας δεν μπορεί να στείλη* ούτε
Συλλογές, ούτε σποραδικές Ασκή-
σεις κάθε τόσο για δημοσίευση,
αλλά να περιμένει ως να προκη-
ρυχθώ νέος Διαγωνισμός, για να
στείλη μία Συλλογή σύμφωνα με
τους όρους. Γιατί άλλες Ασκή-
σεις δεν δημοσιεύονται στο φύλλο,
*παρά μόνο οι εγκρινόμενες από
τις Συλλογές που έχουν σταλή
κανονικά για το Διαγωνισμό.*
(Όστε όσοι στέλνουν πότε ένα
Αίνιγμα, πότε ένα Γρίφο, και
γράφουν μάλιστα στη Διάπλασι
«παρακαλώ να δημοσιευθώ στο
έρχόμενο φύλλο», να έχουν ότι
χάνουν τον κόπο τους.)

11'. — Συνήθως γίνονται δυο
Διαγωνισμοί προς σύνθεση Ασκή-
σεων το χρόνο: ένας για την Α'
Εύσημια κι' ένας για τη Β'. Αν
όμως σ' ένα διαγωνισμό σταλούν
πολλές Συλλογές με πολλές δημο-
σιεύσιμες κι' ώρες Ασκήσεις,
που νάρκουν για δυο εξαμήνιες,
τότε δεν προκηρύσσεται νέος Δια-
γωνισμός για την επόμενη, αλλά
για τη μεθεπόμενη εξαμήνια.

12'. — Οδηγίες για σύνθεση
Πνευματικών Ασκήσεων, δεν είναι
δυνατό να δοθούν εδώ. Ο αρχά-
ριος μαθαίνει τον τρόπο σιγά-σιγά
με την πείρα, όσο λύνει ο ίδιος
τις Ασκήσεις του φύλλου, και
προπάντων όσο βλέπει τις λύσεις
που δημοσιεύονται. Και πάλι,
όταν έχη κανείς άπορία για κα-
νένα είδος Ασκήσεως, μπορεί να
ρωτά τη Διάπλασι, που εύχα-
ρίστως του άπαντά, όταν έλη
τόπο στην Άλληλογραφία.

13'. — Για τις λύσεις των Πνευ-
ματικών Ασκήσεων γίνεται άλλος
Διαγωνισμός, — ο *Διαγωνισμός
των Δύσεων*, που επαναλαμβάνε-
ται τέσσερες φορές το χρόνο.
Δηλαδή γίνονται τέσσερις τέτοιοι
Διαγωνισμοί, ένας κάθε Τριμή-
νια. Οι όροι του Διαγωνισμού
των Δύσεων είναι οι ακόλουθοι:
α'. — Δωρεάν λαβαίνουν μέρος

μόνο όσοι έχουν ψευδώνυμο. Οι
άλλοι συνδρομηται ή άδελφια συν-
δρομητών συνοδεύουν τις λύσεις
κάθε φυλλάδιου με 10 λεπτά
νόμισμα ή γραμματόσημο, και με
20 λεπτά οι άγοραστάι.

β'. — Οι λύσεις στέλνονται γραμ-
μένες σε χαρτί ιδιαίτερο, που
ονομάζεται *Χάρτης των Δύσεων*
ή Λυσόχαρτο, και τουλιέται στο
Γραφείο της Διαπλάσεως, σε φα-
κέλλο, προς 2,50 δραχμές, (και
ταχυδρομικός δρ. 2,60 για το
Έσωτερικό και 2,90 για το Έξω-
τερικό). Κάθε φακέλλος έχει μέσα
13 φύλλα, όσα άρκούν για τις λύ-
σεις μιας Τριμήνιας Δύσεως σε
άλλο χαρτί, δεν είναι δεκτές.

14'. — Το λυσόχαρτο
έχει χαράκια και οδηγίες, για να
έξορ ή διαγωνιζόμενος που και
πώς πρέπει να γράφη τόνονά του,
το ψευδώνυμό του, την ήλικία του,
τον αριθμό της Ασκήσεως, τη
λύση της κτλ. Κάθε φύλλο λυσο-
χάρτου πρέπει να έχει τις λύσεις
ένός μόνο φυλλαδίου. Έπειδή
περισσότερων, μόνο του ενός λο-
γαριάζονται, (γιατί τα λυσόχαρτα
χωρίζονται *κατά φυλλάδια* κι'
έτσι γίνεται το μέτρομα των όρ-
θων λύσεων.) Έπίσης κι' οι
προσθήκες ή διορθώσεις σε λύ-
σεις που έχουν ήδη σταλή, πρέπει
να γίνονται σε χωριστά φύλλα
λυσόχαρτου τόσα, όσα είναι και
τα φυλλάδια στα όποια αναφέ-
ρονται. Προσθήκες και διορθώ-
σεις πολλών φυλλαδίων γραμμέ-
νες μαζί σ' ένα φύλλο λυσόχαρ-
του, ή άλλου χαρτιού, δεν είναι
δεκτές.

15'. — Στις Πνευματικές Ασκή-
σεις κάθε φυλλάδιου, από πάνω,
σημειώνεται ως πότε μπορούν να
σταλούν οι λύσεις τους. Άλλά κι'
υποέρ' από την όρισμένη αυτή
προθεσμία, οι λύσεις ενός φυλλα-
δίου είναι δεκτές για το διαγω-
νισμό, φτάνει να μην έχουν δη-
μοσιευθώ. Έπίσης, δυο ή περισ-
σότερων φυλλαδίων οι λύσεις
μπορούν να σταλούν την ίδια
ήμέρα, φτάνει να μην έχη περάσει
ή προθεσμία, ή να μην έχουν δη-
μοσιευθώ οι λύσεις, του αρχαιό-
τερου.

16'. — Τα λυσόχαρτα,
ένα ή πολλά μαζί, μπορούν να
στέλνονται ταχυδρομικώς, μέσα σ'
άνοικτο φακέλλο ή με ταινία, *σαν
έντυπα*.

17'. — Οι διαγωνιζόμενοι διαι-
ρούνται σε *τρεις Τάξεις* κατά την
ήλικία τους, όπως και στον Δια-
γωνισμό των Ασκήσεων (βλ. πιο
πάνω, Κεφ. Ε', 1, 5'.) Και δί-
νονται έξη επίσης βραβεία σε
κάθε Τάξη, κατά τον ακόλουθο
τρόπο: Για το Α' Βραβείο, ήπο-
νήφιοι είναι όσοι έχουν τα $\frac{9}{10}$
του όλου αριθμού των λύσεων
της Τριμήνιας για τη Μεγάλη
Τάξη τα $\frac{8}{10}$ για τη Μεσαία και
τα $\frac{7}{10}$ για τη Μικρή. Για τα δυο
Β' Βραβεία, υπονήφιοι είναι όσοι
έχουν τα $\frac{8}{10}$ του όλου για τη
Μεγάλη Τάξη, τα $\frac{7}{10}$ για τη Με-
σαία και τα $\frac{6}{10}$ για τη Μικρή.
Για τα τρία Γ' Βραβεία, υπο-
νήφιοι είναι όσοι έχουν τα $\frac{7}{10}$
για τη Μεγάλη Τάξη, τα $\frac{6}{10}$ για

τη Μεσαία και τα $\frac{5}{10}$ για τη
Μικρή. Απ' όλους αυτούς τους
υπονήφιους, σε κάθε Τάξη κι'
από κάθε κατηγορία χωριστά,
κληρώνεται ένας που παίρνει το
Α' Βρ' βείο, δυο που παίρνουν το
Β' και τρεις που παίρνουν τα Γ'.
Οι άλλοι όλοι έρχονται Ισότιμοι.
18'. — Οι Ισότιμοι δε
έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους
βραβευμένους, ως προς τις τιμές
και τις άμοιβές του Βραβείου,
έχουν όμως και αυτοί τα δικαιώ-
ματά τους, που όρίζονται πάρα
κάτω, εις το 5' Κεφάλαιο περί
Βραβείων.

19'. — Από τους άλλους λύτες,
σε κάθε Τάξη, *Επαινο* παίρνουν
όσοι έχουν όρθες λύσεις τουλάχισ-
το τα $\frac{2}{3}$ απ' όσες είχε εκείνος
που πήρε το τελευταίο Γ' Βρα-
βείο. Όλοι οι λοιποί παίρνουν
Εύφημο Μνηία.

20'. — Για όρθες λύ-
σεις μετρούνται μόνο εκείνες
που συμφωνούν τέλεια με τις δη-
μοσιευμένες στο φύλλο. Έπειδή
όμως στη λύση μιας Ασκήσεως
μπορεί να ταυριάζει κι' άλλη λέξη
από τη δημοσιευμένη (π. χ.: σε
μια Ακροστιχίδα, μία ζητού-
μενη λέξη που πρέπει να είναι
νήσος του Αιγαίου και ναόχιζα
από Σ, μπορεί να είναι και Σέρος
και Σέρφος, ο λύτης μπορεί να
σημειώνη και τις δυο) και γενικά,
σε κάθε Ασκήση, μπορεί να γρά-
φή όλες τις λύσεις που βρίσκει.
21'. — Εύσημα (βλ. πιο κάτω
περί Εύσημων) ο διαγωνιζόμενος
παίρνει από ένα για κάθε δέκα
όρθες λύσεις ή κλάσμα των δέκα
παίρνει ακόμα από ένα Εύσημα
για κάθε δυο φυλλάδια (ή κλάσμα
των οποίων έλυσεν Ασκήσεις. Τα
δεύτερα αυτά όνομαζονται *Εύ-
σημα Επιομήνης*. Π. χ.: ένας που
έστειλε 102 λύσεις 13 ή 14 φυλ-
λαδίων (όλης δηλ. της Τριμήνιας)
θα πάρη 11 Εύσημα και 7 Επιο-
μήνης, το όλον 18. Ένας που
έστειλε πάλι 102 λύσεις αλλά 9
ή 10 μόνο φυλλαδίων, θα πάρη
11 Εύσημα και 5 Επιομήνης, το
όλον 16.

22'. — Διαγωνισμός *Εσπαθώ-
ματος*. Έπικράτησε στον κύκλο
της Διαπλάσεως ά ονομάζεται
Εσπαθώμα ή έγγραφη ένός νέου
συνδρομητού από άλλον συνδρο-
μητή που φροντίζει με άγάπη
για τη διάδοση του περιοδικού.
Και για να υποβάλει και να νάντα-
μειβη τον εύγενικό αυτό έηλο-
γόν φίλον της, που γίνεται πρό-
ξενος ένός καλού στόν παιδικό
κόσμο και γενικά στην κοινωνία,
ή Διάπλασι ίδρύσει τον Διαγω-
νισμό *Εσπαθώματος*. Οι όροι
είναι οι ακόλουθοι:

α'. — Ο Διαγωνισμός του *Ε-
σπαθώματος* είναι *ετήσιος*. Αρχί-
ζει την 1η Δεκεμβρίου, τελειώνει
την 30 Νοεμβρίου και περιλαμβά-
νει όλους εκείνους που σ' αυτό
το διάστημα κάνουν νέους συνδρο-
μητάς στη «Διάπλασι», ετήσιους,
εξάμηνους ή τριμήνιους.

β'. — Οι διαγωνιζόμενοι μπορεί
να είναι είτε συνδρομηται που
ένεργοούν μόνοι τους, είτε *ομάδες
συνδρομητών*, δηλαδή «Μικροί

Σύλλογοι» που ίδρύονται από Δια-
πλάσιους με κύριο σκοπό τη
διάδοση του περιοδικού.
23'. — Οι «Μικροί
Σύλλογοι» είναι ανεξάρτητοι από
τη Διάπλασι. Κάθε συνδρομητής
μπορεί να ιδρύση ένα Σύλλογο,
από συνδρομητάς που μένουν στην
ίδια πόλη ή κι' άλλοι, με δικό
του όνομα, με δικό του καταστα-
τικό, με δικό του τρόπο ένεργείας.
Οι άνακονόσεις αυτών των Συλ-
λόγων δημοσιεύονται συνήθως στις
Μικρές Άγγελίες.

(Ακολουθεί)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Νίκος θυμομένος φωνάζει:
— Μαμμά! ο Τάκης φορεί το
καπέλό μου και θά μου το
μικρύνει!..

Ρωβύρος Κατακτητής

***

Μεταξύ φίλων.
— Τι μνήμη που έχω! Άμα
βάλω κάτι τί στο κεφάλι μου,
δεν το έχω ποτέ.
— Ά, όρρα! Θυμάσαι τότε
και τις 15 δραχμές που σου δά-
μισα μία μέρα;
— Μ' αυτές τις έβαλα στην
τσέπη μου, όλη στο κεφάλι μου.

Ξανθός Ιππότης

***

Ο Τάκης ρωτά το μπαμπά του:
— Με το Γώγο είμαστε δεύ-
τερα ξαδέλφια. Με την άδελφή
του την Τασούλα, που είναι τρία
χρόνια μεγαλύτερη, μήπως είμα-
στε πρώτα;
(Γεγονός)

Δαμόνιον

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
«Αθήναι, 38 δόξ. Εύρηπίδου
την 12 Μαρτίου 1924»

ΣΤΟΝ Όθνηό του Συνδρομητού
άρχίζει από σήμερα κι' ο Κανονι-
σμός του Εσπαθώματος. Οι νέοι
λοιπόν συνδρομηται που δεν ήξεραν
το δόγμα, μπορούν τώρα να ε-
σπαθώσουν και να λάβουν μέρος
στο Διαγωνισμό αυτό του χρόνου.
Έχουν καιρό. Ός το τέλος του
Μεμβρίου, αν έργαστούν με έηλο,
μπορούν να έγγραφουν σιγά-σιγά
πολλούς νέους συνδρομητάς και να
έκρουν μάλιστα και βραβεία. Ας
τόν, νέοι μου φίλοι, έμπρός! Μι-
νήψτε τους παλιούς κι' έργασθητε
και σεις, όσο μπορείτε, για τη
διάδοση του περιοδικού μας.

Καλή αρχή! Την πρώτη πρό-
ταση Μ. Μυστικών, με το νέο Καν-
ονισμό, την κάνει σήμερα το Παγ-
κόσμιο Όνειρο, που τον βρίσκει
καμμένο. Το παράπονό του όμως
για τις Ασκήσεις, δεν είναι βάσιμο.
Πάρνω τις Συλλογές με τη σειρά
τους και δημοσιεύω κάθε φορά από
κά το καθένα κι' πάλι, άμα
τελειώσω ό γύρος και ξανάβη ή
αρχή του, το δημοσιεύω άλλη μία
Έτσι κανενός δεν έδημοσίευσεν ως
πώρα περισσότερες από 3—4.

Βελιότατα, Ναυαρέ της Κυν-
τίας, από τα λίγα που μου γράφεις,<

γομένον Χρυσασέον (χαίρω γιὰ τὴν ἐπαινήσου τὸν «Κόκκινον Βράχου» κ' εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία· ὡραία ἡ χρυσοκίτρινη μελάνη, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου) Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες (εὐχαριστῶ πολὺ) Χρυσὴν Ἀκτίνα (ὡραίο τὸ γραμματάκι σου! ναι, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου) Καίσαρα Δ. Ἀλεξόπουλον (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ· ἐστὶν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο Δικέφαλος Ἀετὸς τὸ πῆρε ἄλλος) Παρμενίδην (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) Πυροβολιτάκι (τὰ ἔλαβα δλα!) Ρούλαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) Κωνστ. Γ. Τζαβδαν (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ναι, μπορεῖς νὰ μὴ γράφῃς, νὰ πάρῃς μάλιστα καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοὺ ἀπαντῶ τακτικά) Ἀλκιαν Πουλόπουλον (ἐγὼ μετρῶ τίς λύσεις ποὺ μοὺ στέλνεις· γιὰ τίς ἄλλες δὲν ἐξετάζω ἂν δὲν μπορέσῃς ἢ ἂν δὲν θέλῃς νὰ τίς βρῇς· ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως δὲν ἔχει γιὰ σένα καμμία σημασία) Ναπολέοντα, Βωμόν, Συζύριον κτλ. κτλ.

Δεσποινίδιον, Βασ. Δαούδαν, Δαμπερόν Ἡλίου, Ν. Χ. Τζιτζιλέρη (ἐστὶν αὐτὴ).

Εἰς ὁδὰς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Μαρτίου, θάπαντῆσω σὺν ἐρχόμενῳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Μαΐου.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Ἀσκήσεις καὶ Λύσεις δὲν εἶναι δεκταὶ παρὰ σύμφωνον μὲ τοὺς ὅρους ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδριμοῦ τοῦ.

210. Λεξιγράφος.

Σύμφωνο μόνο βάνεις
Σὲ ὄργανο γλυκὸ
Κι' Ὁκεανίδα κανεῖς
Ἡ δένδριον σὸ λειπτό.
Παραδοῖνα τοῦ Ἀργού

211. Στοιχειόγραφος

Σὲ μεγάλο ποταμὸ,
Γιὰ λαμπρὸ, σύμφωνο βάζω
Καὶ τίς στάνης ἓνα ζώ
Στὴ στιγμὴ σου παροισιάζω.
Βασιλεὺς Μυγχαύσαν

212. Στοιχειοτονογράφος

Μοῦλεγεσ ὅτι πενιάς,
Μὰ δὲν εἶχα νὰ σοὺ δώσω
Τὰ φαγιά ποὺ μοὺ ζήτησες·
Λοιπὸν σοῦ βγάλα ἓνα γράμμα,
Σοῦ ἀνέβασα τὸν τόνο,
Κι' εἶδα τότε... ὅτι διψοῦσες!
Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

213. Μεταγραμματισμός

Ἄν τῆς μέση, του τὸ Νι
τοῦ τὸ κανὴ ὁ λυγρὸς Αἰ,
Ἰδιος πάλι θὰ φ' νῆ
Χωρὶς διαφορὰ πολλή.
Ναυτιπαις

214. Μαϊάδρος

Κατὰ σειρὰν θάνατιν ὡσὼνται:
ὦρα τοῦ ἔτους, ἄνθος εὐώδες,

Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, προμήτωρ, πρόθεσις, ὄνυξ ζώου, προφήτης, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, εὐσεβής τῆς Γραφῆς, ἀντωνυμία, υἱὸς τοῦ Νῶε, ῥήμα, ἀστερισμός, χρονικὸν ἐπίρρημα.

(Τὸ τελικὸν κάθε λέξεως εἶναι ἀρχικὸν τῆς ἐπομένης, ἀδιάρητον ἂν εἰς τὸ σχῆμα μερικαὶ πρέπη νὰ γραφοῦν ἀνάποδα.)

Διάνα

215. Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

M***ΣΕΠΙ**ΑΥ**
Αἱ λέξεις δὲν χωρίζονται ὅπου ἀστεριόσκιος λείπει ἓνα γράμμα.
(Νέον Εἶδος)

Μικρὸς Ἀθηναῖος

216—220. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις:

Πάρος, ταφή, θόλος, λάθος, ἀνάξ, Γεώργιος Κόπελος

221. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν σκληρόν Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης:

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος· 2, Περιφημὸς πόλις τῆς Κύπρου· 3, Θορίον· 4, Πέλαγος ἑλληνικόν· 5, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος· 6, Πλανήτης· 7, Ἐνδοξὸς νῆσος· 8, Πρωτεύουσα ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας· 9, Ἀρχαῖος θεὸς· 10, Ἐρπετόν.

Πᾶν ὁ Ὁρσεϊβίος

222. Φωνηεντόλιπον

τοχ—γο—κ—πνε—οτ

Φιλελεύθερος Ἀθλητῆς

223. Γρίφος

Δίω Ν φύλλον οἰκία.
Ξύλον Ἀπεικκῆτον

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

224. Etoile

Horizontale:
pays d'Allemagne: vertical:
partie du monde; diagonal: ancien dieu et pays de Mesopotamie.

Παν. Χονδρουγιάννης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 46

609. Ναυσικᾶ (ναῦ, σῖκα.)—610. Ροκέτια (ρῶ καὶ τᾶ.)—611. Μῦθος· ὅθος.—612. Πλειάς· σαλέπι.—613. Στέφανος· φανός.
614. Δ Α Ο 615. 5+1×2: Ρ Χ Θ 4—3=0—616 Υ Ι Ω —620. ΤΙΚΤΩ Σ Ο Λ Ω Ν (Διὰ τοῦ Α γίνονται αἱ λέξεις: Τιάσα, Ἰτέα, Κρινίνιον, Τιάς, Ὄοι, ος)—621. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.—622. Μηδὲν ἐν νῶ δ' μὴ ἐν αἰσθήσει. (μηδὲ ἐν οὐμὶ ἐν ἐς θῆσι.—623. R ra bien qui rira le dernier. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν.)—624—626. 1. Φιλύρα. fil, y, rat.) 2. Κική (qui, qui?) 3. Νιόβη (ui, eau, vie)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δο. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70 Ὁ χροστίος στίχος δεκαμῖς 2. Ἡ ἀποσπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—417)

Τ' ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ ἄς δεχτῇ, γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους γάμους τῆς, τίς καλύτερες εὐχὲς τοῦ: Κισσὸς

(ΚΔ'—418)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ», Β' ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Τὶ θὰ ἐσώζετο σὲ περιπέτῳσιν πυρκαϊᾶς (ἐκτὸς ἀπὸ ἀνθρώπων), καὶ γιὰτί; Βραβεῖα τρία. Οἱ ἐπαινούμενοι παίρνουν ἀπὸ μιὰ δεκάβια Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ μονοδραμῆς. Προθεσμία δέμηνη. Ἀδεις: (ΚΔ'—141).

ΣΥΛΛΟΓΟΙ: «Ἀναγέννησις», «Διαπλαστικὴ Ἀστυνομία», «Ἑλληνικὴ Ἐπαγασίας», «Ἑλπίς», «Ἐννέα Μούσαι», «Κρήτη», «Κωνσταντινούπολις», «Μαργαριταρένιος», «Οὐρανός», «Πειραιῶν Ὀμοσπονδία», «Περὶδρομος», «Σοκράτης», «Φειδωλὸς Βόσπορος» κλπ., θὰ τὸ θεωρήσωμεν μεγάλη μας τιμὴ ἂν λαβαῖναι μέρος.

(ΚΔ'—419)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλαστικόμοιο, χαίρετὸ ἀπαντᾶς, ἰδιαιτέρως τὸν Μαγγελάνον. ΡΑΥ ΜΟΝΔΟΣ ΦΛΕΡΙΩ

(ΚΔ'—420)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ», Α' ΠΡΩΤΕΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ (Γραμματισμῶν, Καστῶν) Ἐβραβεύθησαν: ΕΛΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Ἀντιπροσωπεῖται: «Ἡλιουπόλεως ΝΙΤΣΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, Ἡρακλείου ΚΡΗΤΙΚΟ ΤΥΠΙ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Γράψατε: Βεῖνγλιν, Ἀβέρωφ Γ—Γ, Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—421)

Ἐσπίασμα: Τρελλὸ Θαλασσοπούλι—Ἀλέξ. Στεφανίδης, Χείμαρρος· Δημητρίου. Μὲ τὴν μυρωδιά μου ἀνακαλύπτω ὄλους. Κόνκιнос Κρίνος

(ΚΔ'—422)

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΑ 3. ΠΡΩΘΕΣΜΙΑ 2 ΜΗΝΕΣ. ΔΙΝΕΙΣ: (ΚΔ'—244) ΓΙΑ: ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—423)

Α' τομὴτο Εὐδονάκι—Φίλιπ Λαοῦδας. Γιά νὰ ξερεῖς, ἀδελφάκι. Λευκὸς Γλάρος

(ΚΔ'—424)

Μονταίν, Λινέττα, Σκλάβια, Μιμόζα, Ζερμαίν, Ὑπνίρα. ἀνταλλάσσομε Μ. Μ; Πεταλούδα

(ΚΔ'—425)

Εὐχαριστῶ πολὺ αὐτοὺς ποὺ μοὺ ἐστὶν αὐτὸν. Ἀλλὰ ἔνεκα ἀνεπαρκῶν ἀπαντήσεων ἀναβάλλω τὸν διαγωνισμόν μου γι' ἄλλοτε. Ἀνταλλάσσω. C. P. Δεσποινίδιον

(ΚΔ'—426)

Α' Βιορέττα, Ἀγγελὲ Βλοήνης, Ἰνέξ, Τρελλὲ Ἐφρη. Φρασκουτῖα, Πουλι τῆς Καταγίδος, τετράδιο ἐστὶν αὐτὸ πολλοῦ γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾶτε; Κυνεμά, ἐστὶν αὐτὸ περιμένο. ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—427)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετῖνι, μ' ἐρωτᾶν ἂν τὰ ἔλαβα. Τὸ ὦρατο βραβεῖο σας, τὸ ἔλαβα καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμάτα. Μήπως μοὺ εἶχατε στείλει καὶ τίποτε ἄλλο; ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ

(ΚΔ'—428)

Μόλις ἐξήνησα, τοξοχτῇ μπαῖνω σὸν ἐστὸν σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως καὶ φωνάζω: Καλὴ μέρα σας, Διαπλάσσοῦλα. Ὑπνίρα

(ΚΔ'—429)

Φορητογιννασμένη Ὁκεανὴ, καὶρμένε, πόσα μόλις ἔφυγε τὸ κορὸ μὴν πολέας νὰ μὰς τὸ ξαναφύρῃς. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἀνιχνευτῶν τῆς ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ.

(ΚΔ'—430)

Εἰσερχόμενος σὸν Διαπλαστικόμοιο χαίρετὸ ὄλους καὶ δλας. Μαῦρα Ἰπποτά, Δοο Καρό, Ἰππῶν, βροταζήντε. Ροκαμβόλ, γνωρίζομαστε ἄλληλογραφοῦμε;

Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποῖος εἶναι ὁ εὐρὺ ἀεὶς καταρράκτης τοῦ κόσμου; Ἀπαντήσεις διὰ Μικρῶν Ἀγγέλων. Βραβεῖα δύο. ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—431)

Κ' ὑπερίπουλα, ἀνακαλύψατέ με· Στερεὴ Παρηγορία. ΧΑΡΙΞ

(ΚΔ'—432)

Τ' αὐτοῦ τῆς Ἐρώσεως, τί γίνεσθαι εἶσαι εὐχαριστήριος ἀπὸ τὸ σχολεῖο; ΧΑΡΙΞ

(ΚΔ'—433)

Μ' αὐρὲ Ἰπποτῆ, στὴ γιορτῇ σου δ' εἶς τις θερμὲς εὐχὲς μου. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΞ

(ΚΔ'—434)

ΕΛΛΑΔΑ, ΓΚΑΙΜΟΝ καὶ λοιποὶ ψευτοπαλιχαράδες ἀστυνομικοὶ, ἂν μπορεῖτε ἀνακαλύψτε τὸ δυνά λουνακάκι. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—435)

Α' ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ ΚΑΡΤΩΝ:

Βραβεύτηκαν: ΡΙΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΗΡΩ

Μύρια εὐχαριστῶ σ' ὅσους μὲ τιμᾶσαν καὶ περιμένον τίς συστάσεις τῶν βραβευθέντων γιὰ νὰ στείλω τὰ βραβεῖα.

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΔ'—436)

«ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΡΑΛΟΣ», ΔΡΥΟΥ ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κόρη τοῦ Ἐβρον ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἐλευθέρια Θανάη ΤΑΜΙΑΣ: Ἑλπίς τῆς Παγίδος ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΞ: Θανάη Ἀδρα

Ἄν δὲν ἀπαντήσετε στὸν διαγωνισμόν μας (ΚΔ'—304) ΘΑ ΧΑΣΕΤΕ.

(ΚΔ'—437)

Μ' ἐμεις, Πανταγὸν Παρόν, μὰ τί, μὴν γιὰ κοινὸν μὲ πόνερα;... Ἀν' ἀνταμωθῶμε δὲ δῖτε τίς προόδους!

Τριανταφυλλένιο Μπουκετῖνι, ἐταῖς κολα, νομίζετε, ἐξυπνοῦνται χρόνῳ ἀγαπημένα; Ναι, ὁ θεὸς μου μ' ἐβλέπει καποτε-κάποτε σὸ χορὸ γιὰ νὰ μὲ γάσῃ!... Δὲν τὸ πιστεύετε; Μήλῃν, Φαῖστα, ἀνταλλάσσομε μ' ἄλλα γιὰ θύμησιν; Ἀδεις: Ντίνι Γκούταν, Ρωμανὸν 42, Θεσσαλονίκης Σερμαίς, γιὰτὶ ἡ κανούριος αὐτὴ διακοπῇ. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΔ'—438)

Ο' ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Π Τ Π» ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Εἰς «Σ Σ Β

(ΚΔ'—439)

Φωφὸ Κολλάρου Διαπλαστικόῦ Μπαράδο! Πὸς πγαίνοντα τὰ Ἀγλικά;—ΝΟΣΤΑΛΓΙΣΤΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—440)

Α' ΡΧΙΖΙΖΑΝΙΕΣ
Διαπλαστούλες, ἡ Διὸς Ἐτράποντα ἠτοκτόνησε ἔνεκα ἐλλείψεως χορηγικῶν πόρων Σέριον·Χόλις, Γραμμῆς μαράβος σας εἶστε παλληκάρια! Πανταγὸν Παρόν, δεχέσθαι ἄλληλογραφία C. P; ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟΝ

(ΚΔ'—441)

Εἰσερχομένη πρώτη φορὰ σὸν Διαπλάστικὸν σαλονάκι, χαίρετὸ φίλῳ ἀπαντας. ΛΑΥΡΑ

(ΚΔ'—442)

Ἰομα, μὲ γνωρίζεις;—Ἡρώκη Φιλοῦ, ἀλληλογραφοῦμεν;—Καίτη, πὸς γαίνοντα τὰ Γαλλικά;—Λευκὴ, καλὴ διασκέδασι. —Κωνσταντῖνα Γαλανολεῖνα Πικρὴ Σκλαβία, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, σὰς ψηφίζω. ΛΑΥΡΑ

(ΚΔ'—443)

Α' νταλλάσσω Μ. Μ. καὶ C. P. μὲ δλα τὰ Διαπλαστικόῦλα· ἀπαντῶ τὰς ἀδεις: Ἐλένη Παπαγεωργίου, Ρ. Γ. Ἀμαλίας. ΛΑΥΡΑ

(ΚΔ'—444)

Διαπλαστικόῦλα, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. στικά. Θὰ δώσω βραβεῖα σὸν καλὺτερά. ΑἴΓΥΠΤΙΑΤΗ

(ΚΔ'—445)

Κόμησα Ἀγαθὸν, σὲ ψήφισα γιὰτὶ μου Δοῖν σου. Κόρη τῶν Ἀλυσῶν. (ΚΔ'—446)

Α' νταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ν Διαπλάστικὸν με Νησιωτοπούλα καὶ Νησιωτοπούλας. Μελαχροινὴ Νησιωτοπούλα

(ΚΔ'—447)

Εἰσερχόμενος σὸν σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρεσθαι ὄλους καὶ δλας. Ἀγωνικά τῆς Διαπλάσεως, εἰτε ἐπὶ τὰ ἔγνη μας, κ' ἂν μπορεῖτε ἀνακαλύψτε μας. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ καὶ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

(ΚΔ'—448)

Δ' ΗΛΩΣΙΣ: Ὁ Διαπλαστικὸς Σύλλογος «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ» ἀνακαλύπτει προσωρινῶς.